

[Hanne Thanning Jacobsen]

ministerens afsluttende, flotte sætning om, at historien ikke standser med os. Nej, det lyder jo nærmest, som om den begynder forfra, og det skal jeg da glæde mig uendeligt over.

Jeg vil gerne sige tak til ministeren for repetitionen af indbydelsen til måske den første af en række konferencer – hvem ved, hvilke områder ministeren kan blive kreativ på – om de emner, som vi ved at udviklingsprogrammet har sat til debat. Jeg ser frem til den 3. februar, også ud fra hr. Ole Vig Jensens bemærkninger om den opfattelse, som både Det Radikale Venstre, Socialdemokratiet, SF og andre – herunder ministeren – har om ønsket om og nødvendigheden af at blive kloge på, hvordan vi kan udvikle nogle fremtidsrettede og i hvert fald tidssvarende prøver i folkeskolen.

Jeg siger tak for den rosede omtale af nogle af de overskrifter, som åbenbart har inspireret ministeren til det videre arbejde, og jeg glæder mig til at debattere – det var det, ministeren mest kredsede om – hvordan vi kommer videre, på hvilken måde folkeskolens videreudviklingsråd, eller hvad det nu kommer til at hedde, skal arbejde, i hvor høj grad der skal pædagogiske eksperter med, eller om de skal arbejde i underudvalg. Det bliver et led i den kommende diskussion, og det kan blive spændende.

Til fru Pernille Forchhammer vil jeg sige tak for de positive ord, der faldt om SF's beslutningsforslag. Jeg er selv meget optaget af punkt 1 i vores program om undervisningens indhold og organisering, af at medvirke til en bredere forståelse af ordet internationalisering, som i de senere års folkeskoledebat har været en lille smule u håndgribeligt ud over det at styrke sprogundervisningen i folkeskolen, så jeg er selvfølgelig glad for rosen. Jeg tror, vi kan få en god diskussion i det videre arbejde om en bredere, en videre ramme for vores forståelse af dette udtryk.

Fru Pernille Forchhammer satte fokus på det, der har været problemet for os alle i denne proces, nemlig at rapporterne først er ved at løbe ind nu. En del af os havde i går den store fornøjelse at være med ved Danmarks Lærerskoles præsentation af 14 rapporter, jeg tror næsten, det må være halvdelen af dem. De så spændende ud, og jeg ser frem til at få lejlighed til at kigge i dem som ordfører på området her. De er jo ikke nået Folketinget endnu.

Jeg ser også frem til det, som undervisningsministeren vist lidt impulsivt – ordet ligesom faldt ud af munden – kaldte drøvtyggerrapporten. Der er jo ikke nogen tvivl om, at de mennesker, som har arbejdet i Udviklingsrådet i de 4 år, har fået en stor indsigt og kan yde os politikere en god rådgivning med hensyn til alt, hvad udviklingsprogrammet har lært dem. Så derfor ser jeg faktisk frem til – og så lad mig bruge det pæne udtryk – den samlede rapport, som vi kan forvente færdig omkring den 1. maj, tror jeg.

Til fru Eva Møller vil jeg sige tak for bemærkningen om de forenede folkepartier. Nu må vi jo se, hvor langt det kan holde, når vi kaster os dybere ind i diskussionen.

Fru Eva Møller skitserede den skole, som jeg har hørt hende skitsere før, men jeg hører også fru Eva Møller sige nogle nye ting, som jeg er glad for. Også det vil vi gå videre med i udvalgsarbejdet.

Tak til hr. Anders Mølgaard, som tager fat om det, som vi også har ment var et problem, og som også er et led i forståelsen – for os er ordet internationalisering. Hr. Anders Mølgaard brugte vist et fint udtryk, der hedder »Moder Jord skrumper«, og også den del af det skal jo med i debatten om, hvad vi forstår ved det internationale.

Jeg er også meget enig i hr. Anders Mølgaards fremhæven af dobbeltheden, som ligger i det at styrke de danske rødder set i relation til den kommende tids internationalisering.

Så stillede hr. Anders Mølgaard mig et konkret spørgsmål, nemlig hvilke intentioner SF havde med punkt 4, som hedder »Skolen i aktivt samvirke med det omgivende samfund«. Jeg er glad for, at hr. Anders Mølgaard trak det barske eksempel frem og spurgte, om det skal betyde, at 7. klasse skal sendes til Afrika i et halvt år for Danida. Nej, det var ikke lige, hvad jeg havde forestillet mig. Jeg havde forestillet mig, at den viden, som også børn og unge skal have om andre lokalsamfund, må erhverves ved at bevæge sig i en cirkel hen i næste kommune, hen i næste amt, hen i næste region i Danmark, alt efter elevernes alder, for at arbejde sammen med nogen om noget for derefter at lære et andet lokalt samfund at kende.

Og så kunne jeg godt forestille mig, når man nåede 10. klasse, at man kunne tage på lejrskole f.eks. i 14 dage til et andet land – hvad der